

MAGAZYN

PL ISSN 0137-8246

Nr indeksu 35034

K 16 stron!

Kurier Szczeciński

PIĄTEK, SOBOTA, NIEDZIELA, 24, 25, 26 SIERPNIA 1984 ROKU

Nr 168 (12 051)

Rok założenia 1945

Nakład: 160 000 egz.

Cena 7 zł

Obradowało Plenum KW PZPR w Szczecinie

Dyskusja nad programem rozwoju województwa

Poprawa warunków życia — nadrzędnym celem

WCZORAJSZE plenarne posiedzenie Komitetu Wojewódzkiego PZPR, w którym wzięli udział: wiceprezes Rady Ministrów, przewodniczący Komisji Planowania MANFRED GORYWODA, z-ca kierownika Wydziału Ekonomicznego KC PZPR ANDRZEJ DOBRUCKI i podsekretarz stanu w Urzędzie Gospodarki Morskiej RYSZARD POSPIESZYŃSKI, zapoczątkowało dyskusję nad problemami przyszłego planu pięcioletniego 1986—1990 i planu perspektywicznego województwa.

I sekretarz KW PZPR STANISŁAW MISKIEWICZ, przewodniczący obradom plenarnym stwierdził, że należy wypracować optymalne założenia planu, kierując się nadrzędnym celem, jaki stanowi poprawa warunków życia ludzi pracy naszego województwa.

prawy warunków życia ludności jest rozwój budownictwa mieszkaniowego, oświaty, ochro-

(Dokończenie na str. 2)

Tylko w Dwójce

Od 1 września — „Marco Polo“!

NIEBAWEM wejście na ekrany naszych telewizorów 8-odcinkowy, podrózniczko-przygodowy, zrealizowany z rozmachem serial produkcji włoskiej — „Marco Polo“! Początek emisji, sobota, 1 września, program II Dłocze go nie w Jedynce?! Widocznie za wiele tam atrakcji... Na ten temat piszemy dziś na str. 8—9 (O serialach tyko dla wybranych)

Afera mięsna:

12 podejrzanych,

6 aresztowanych

Zagarnęli 5 mln zł

FUNKCJONARIUSZE Wydziału do Walki z Przestępstwami Gospodarczymi RUSW w Stargardzie Szczecińskim, w wyniku działań operacyjnych (Dokończenie na str. 2)

PODSTAWĄ do dyskusji był obszerny projekt otwartego programu rozwoju społeczno-gospodarczego województwa w latach 1986—90 i dalszych, przygotowany przez Urząd Wojewódzki i referat wprowadzający, który wygłosił sekretarz KW PZPR Jerzy Wieczorek.

Rozwój województwa opierać się będzie w najbliższych latach na racjonalizacji procesu gospodarowania w zakresie wiódących funkcji regionu: gospodarki morskiej, gospodarki żywnościowej, przemysłu oraz turystyki.

Przyszła pięcioletka charakteryzować się będzie niekorzystnymi wskaźnikami demograficznymi. W latach 1986—90 przyrost osób w wieku produkcyjnym wyniesie zaledwie 4,5 tys., natomiast znacznie zwiększy się liczba młodzieży oraz osób w wieku poprodukcyjnym.

Taka sytuacja wskazuje na konieczność zintensyfikowania działań zmierzających do lepszego wykorzystania czasu pracy. Sprzyjają temu nowe motywacyjne systemy płac, wprowadzane w coraz większej ilości przedsiębiorstwach.

Duże znaczenie dla rozwoju produkcji przemysłowej województwa będzie miało pełne wykorzystanie możliwości produkcyjnych poprzez poprawę organizacji pracy i modernizację procesów technologicznych. Niezwykle istotny dla po-

Sensacyjny nabytek Muzeum Wojska Polskiego

Odnaleziono „Morsa“!

DWAJ słynni konstruktorzy uzbrojenia — P. Wilniewicz i J. Skrzypiński (twórcy m.in. świetnego pistoletu „vis“), zaprojektowali pod koniec lat trzydziestych nowoczesny pistolet maszynowy. Do wybuchu wojny wyprodukowano zaledwie 50 egzemplarzy tej broni. Otrzymała ona nazwę „Mors” i do dnia dzisiejszego zdążyła obrosnąć legendą: rzec w tym, że wszystkie „Morsy” zaginęły w zawierusze wojennej. Była to ponoć broń święta; niektórzy mówili nawet, że najlepsza na świecie w swojej klasie. Ale nie zachowały się nawet rysunki konstrukcyjne czy fotografie.

Całe lata trwały poszukiwania „Morsa”. I oto okazało się, że dwa egzemplarze tej broni

ma Centralne Muzeum Sił Zbrojnych ZSRR w Moskwie. W drodze wymiany za inne cenne zabytki — jeden egzemplarz (o numerze fabrycznym 38) trafił do warszawskiego Muzeum WP.

„Mors ma kaliber 9 mm (dziś powszechnie uznany za bardzo wskazany — przed wojną jednak dość nietypowy). Pistolet bez dodatkowej wagi 4,25 kg, długi jest na 970 mm. Według wspomnień nieżyjącego już P. Wilnie-

(Dokończenie na str. 2)

Erytyjczycy chcą mieć superstatek kosmiczny

LONDYN PAP. Według informacji brytyjskiej sieci telewizyjnej ITN, w Wielkiej Brytanii opracowano tajne plany budowy superstatku kosmicznego o rewolucyjnych rozwiązaniach; projekt miałby być zrealizowany za 20 lat.

„Gryfiada 84“ — dziś o godz. 20 w Parku Kasprowicza

• Występy najlepszych zespołów

• Goście z NRD, CSRS, Bułgarii i WRL

ZAPRASZAMY dziś mieszkańców Szczecina na koncert finałowy „Gryfiady 84”, który odbędzie się o godz. 20 w amfiteatrze w Parku Kasprowicza. Kończy on I Ogólnopolskie Spotkania Artystyczne Młodzieży Szkolnej, trwające od kilku dni w naszym mie-

nie. Na scenie amfiteatru zobaczymy także gości z NRD, CSRS, Bułgarii, Węgier i Rumunii. Wystąpi zespół wokalo-instrumentalny Ludowej Szkoły Artystycznej z CSRS, zespół folklorystyczny Gimnazjum Lehe

np. „Big Band” z Pałacu Młodzieży w Bydgoszczy, Zespół Młodych Podluznych z MDK w Elblągu, „Kapela Żakowska” z Dzierżonia, Orkiestra Kameralna ZHP z Warszawy.

(Dokończenie na str. 2)

Dziś rano — kto i po co?

Uprowadzono indyjski samolot pasażerski

DELHI PAP. Jak informuje agencja PTI, dziś rano został uprowadzony samolot indyjskich linii lotniczych, odbywający lot na trasie krajowej między Delhi a Srinagarem w Kaszmirze. Na pokładzie „Boeinga” znajduje się 112 pasażerów i 5 członków załogi.

Z pierwszych doniesień wynika, że porywacze, z których nie bliżej nie wiadomo, zmusił pilotów do skierowania samolotu ku Pakistanowi. Uprowadzony „Boeing” przeleciał nad Lahorem, jednakże władze pakistańskie odmówiły zezwolenia na lądowanie samolotu w swym kraju.

Ostatecznie jednak samolot wylądował na terytorium pakistańskim i znajduje się na lotnisku w Lahore.

Zaglądamy w przyszły tydzień...

DATA TYGODNIA: 1 września — 45 lat temu wojska niemieckie zaatakowały Polskę rozpoczynając najstraszliwszą w dziejach świata II wojnę światową. Wzięło jej udział 61 państw liczących ponad 1,7 mld miesz-

(Dokończenie na str. 2)

Policja Amsterdamu wypowiada wojnę dziecięcemu porno

HAGA PAP. Policja w Amsterdamie przeprowadziła liczne rewizje w sklepach porno konfiskując setki czasopism, filmów i video-kaset oraz penetrując kwatryry rynek pornografii dziecięcej, obracając setkami milionów guilderów rocznie.

(Dokończenie na str. 3)

ZBLIŻA SIĘ koniec lata, ko rzystajmy więc z każdej chwili pogody... Foto: Zb. Jodkowski

DZIS W NUMERZE:

Polskie skrzydła ♦ Tajemnica tropikalnej wyspy ♦ Wracając do „Sopotu 84“ ♦ Kto zabił Kreigera?

Święto ludowego lotnictwa

JEDNYM z podstawowych rodzajów sił zbrojnych występujących prawie we wszystkich współczesnych armiach świata są wojska lotnicze. Mają do spełnienia wielorakie zadania. Są przeznaczane do prowadzenia działań bojowych zarówno na polu walki wie współdziałaniu z innymi rodzajami broni. Jak i samodzielnie na zapleczu nieprzyjaciela. Kolejne zadania to zwalczanie lotnictwa przeciwnika w powietrzu i na lotniskach, niszczenie środków rakietowo-jądrowych, osłona ugrupowań bojowych i operacyjnych własnych wojsk, prowadzenie rozpoznania z powietrza.

Takie są właśnie polskie Wojska Lotnicze, przygotowane do natychmiastowego wykonania każdego, nawet najtrudniejszego zadania. Dysponują nowoczesnym sprzętem latającym i pomocniczym, charakteryzującym się dużą sprawnością i siłą bojową. Są wyposażone w urządzenia techniczne na najwyż-

Piloci „Krakowa” rozpoczęli swój szlak bojowy nieco później niż ich koledzy z „Warszawy”. Pierwsze loty bojowe wykonali w nocy z 11 na 12

Polskie skrzydła

szym poziomie. Ołbrzymią wiedzę i doświadczenie mają piloci zasiadający za sterami bojowych naddźwiękowych, kadra oficerska, podoficerowie i żołnierze zajmujący się obsługą naziemną.

Na przestrzeni minionych czterdziestu lat polskie skrzydła były poddawane systematycznemu procesowi doskonalenia. Tak będzie zresztą nadal, lotnictwo musi być zawsze nowoczesne — by mogło wypełniać postawione przed nim zadania.

Pierwsze jednostki lotnicze Ludowego Wojska Polskiego powstały w lipcu 1943 roku w Związku Radzieckim. Była to 1 eskadra myśliwska, na bazie której utworzono później 1 pułk myśliwski „Warszawa”. W kwietniu 1944 roku zorganizowano 2 pułk nocnych bombardowców „Kraków” i 103 eskadrę lotnictwa łącznikowego.

23 sierpnia 1944 roku swój pierwszy lot bojowy odbył pułk „Warszawa”. Tego dnia lotnicy włączyli się w rejonie Warki do walk z hitlerowską Luftwaffe. W rocznicę tego wydarzenia obchodzone jest w całym kraju święto polskich skrzydeł. W tym roku — wyjątkowo uroczyste, od tamtych historycznych wydarzeń minęło właśnie czterdzieści lat.

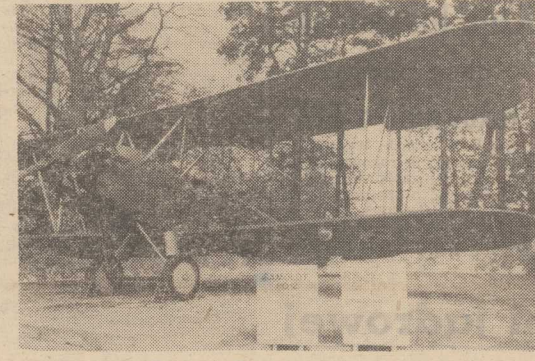
MIESZKANCOM Ziemi Szeceńskiej szczególnie bliski sercu jest 2 pułk lotnictwa myśliwskiego „Kraków”.

września 1944 roku, zrzucając bomby na niemieckie jednostki pancerne znajdujące się na Nowym Bródnie. Następnie lotnicy pospieszyli z pomocą powstańcom warszawskim, dokonując zrzutów broni, amunicji, żywności i leków.

Do końca wojny „Kraków” wykonał ponad 2 tysiące lotów bojowych — nad Warszawę, Pi-

łę, Wał Pomorski i Kolobrzeg oraz podczas operacji berlińskiej. Po powrocie do kraju pułk został przebrojony stając się jednostką szturmową. W powojennych latach kilkakrotnie zmieniano lotniczą specjalność, uzbrojenie i miejsce bazowania. Dziś „Kraków” jest pułkiem myśliwskim, pełniącym swą trudną i odpowiedzialną służbę na zachodniej granicy Polski.

Pułk zalicza się do najlepszych. Właśnie tu zrodziła się

HISTORIA i współczesność. Na samolotach Po-2 piloci „Krakowa” wykonywali pierwsze loty bojowe. Dziś latają z szybkością ponaddziesięciokrotną.

— po raz pierwszy w Wojsku Polskim — idea zespołowego współzawodnictwa. Tu także powstała myśl prowadzenia indywidualnego współzawodnictwa o tytuł Pilota Roku.

Piloci pułku „Kraków” jako pierwsi w naszym lotnictwie opanowali trudną technikę startów i lądowań samolotami MiG 21 na drogach publicznych, w tym autostradach.

Jednym z pilotów pułku „Kraków” jest Adam Hoderny, dodajmy — jednym z najlepszych. Zdobył tytuł Pilota Roku 1983, jest mistrzem pułku, dowódcą klucza, instruktorem na samolotach naddźwiękowych. Ogółem wylatał na samolotach ponad 800 godzin. Tak mówi o zawodzie oficera-pilota:

— Jest to zawód piękny, pełen romantyki współczesnego lotnictwa. Wymaga wytrwałości, ofiarności i zaangażowania. Zawód ten trzeba nie tylko chcieć, ale umieć wykonywać z pasją.

(jas)

Zdjęcia: J. Udro

Śladami osobliwego kultu 150 lat legendy

W UPALNY SIERPNIOWY DZIEŃ, kiedy zniwiarze kosili ostatnie lany zboża, do majątku Hieronima Gorzeńskiego w Smielowie, położonym niedaleko graniczącej z Królestwem Polskim rzeki Proсны, wśród pięknych wzgórz Szwałczarki Zerkowskiej, przybył tajemniczy gość. Przedstawił się jako Adam Mühl.

W rzeczywistości był to... Adam Mickiewicz. Jechał z Parzyża, z zamiarem przedostania się do Królestwa Polskiego, gdzie tliło się jeszcze Powstanie Listopadowe. Zatrzymał się w Poznańskim. Serdecznie go podejmowano w wielkopolskich dworach — Kopaczewie, Lukowie, Konarzewie, Objezierzu i Smielowie. Odyseja Wieszeza do kraju zakończyła się ostatecznie niepowodzeniem. Silnie strzeżona granica, wzbране wody Proсны stanęły (czy tylko?) na przeszkodzie wypełnieniu misji politycznej, której podjął się w imieniu paryskiej emigracji, a zwłaszcza Hotelu Lambert.

Mickiewiczowska tradycja w południowej Wielkopolsce ma tyle lat, ile minęło od pobytu na tych ziemiach autora epepej narodowej. Jego twórczość znana tu była już wcześniej. W latach 1828—29 Mroczkowski wydał w Poznaniu „Poezje” Mickiewicza, które czytano nie tylko po dworach. Jego utwory szeroko rozpowszechniły się w Wielkopolsce. Przybierało to różne formy, od książek i broszur, po bardzo popularne rękopiśmienne odpisy i przekazy ustne. Już w czerwcu 1833 roku znaleziono w Zerkowie ulotkę z tekstem „Modlitwy Piętrzymy”. Podobnie w oddalonym od Zerkowa o 12 km Nowym Mieście, gdzie w latach Wiosny Ludów zamierzano wystawić „Dziady”. Proboszcz parafii w Zerkowie ks. Bentkowski miał znać „Dziady” dreźniekie i „Księgi Piętrzymy”. Egzemplarz „Pana Tadeusza” z wpisem autora był zdobną biblioteką smielowskiego dworu.

W CIENIU CARSKIEJ I PRUSKIEJ CENZURY

Różne były miejsca i formy kultu mickiewiczowskiego. Nie mogło zabraknąć w tym patriotycznym łańcuchu szkoły. Kiedy w 1858 roku Adam Chodźński wydał w Kaliszu pod pseudonimem Poroj „Obrazek z dziejów literatury polskiej dla młodzieży” — napisze o Mickiewiczu tyle, na ile pozwoliła na to zawsze czujna na wszystko co polskie cenzura. Również w sąsiednim Wielkim Księstwie Poznańskim, mimo pozorów większych swobód, nie było lepiej. Kiedy udało się zmylić czujność nauczyciela na lekcji języka polskiego (w wymiarze 2 godzin tygodniowo) zamiast „Wypisów”, których brakowało, uczniowie wyciągali „Księgi Piętrzymy”. Zdarzenie takie miało między innymi miejsce w Gimnazjum Męskim w Ostrowie Wlkp. Studia literatury i historii polskiej odbywała młodzież w konspiracyjnych kółkach samokształceniowych m. in. Towarzystwie Tomasza Zana.

Kult Mickiewicza rozdził się we wszystkich miasteczkach południowej Wielkopolski. W Jarocinie młody chłopak Barwicki zorganizował chór, który po kilku tygodniach wystąpił ku czci Adama Mickiewicza. Był rok 1901, a okazją 60 rocznica pobytu Wieszeza w pobliskim Smielowie. W tym samym Jarocinie uroczyste obchodzone 100 rocznicę urodzin poety, na którą przygotowano specjalny program słowno-muzyczny.

Nasilenie kultu nastąpiło w okresie sprowadzenia prochów poety na Wawel, a jego miejscem były polskie domy, szkoły, parafie, towarzystwa kulturalne, sportowe itp. Szczególnie na tym polu aktywny był Ostrów Wlkp. Tu ukazało się między innymi pięć wydań „Zasług Adama Mickiewicza jako patrioty, człowieka i katolika”. W Ostrowie Wlkp. Stefan Rowiński założył w 1904 roku Komitet Odczytów Ludowych im. Mickiewicza, który współpracując z Czytelnią Kobiet organizował naukę języka polskiego dla dzieci, a w 1912 roku rozpoczął wydawanie serii Taniej Książnicy, zawierającej wybór wierszy patriotycznych.

Nie zabrakło tematyki mickiewiczowskiej w programie kaliskich „Piątek” — spotkań literackich pań kaliskich, które w skrytości przed zaborcami bierały się u Felcji Łączkowskiej. Szczególnym kultem darzyło Wieszeza Towarzystwo Czytelnia Ludowych, które w Skalmierzycach zorganizowało wiec, na którym mówiono o „Panu Tadeuszu”.

Mickiewicz i jego twórczość ożywały też na deskach scenicznych — zarówno tych zawodowych, jak i amatorskich. W Ostrowie Wlkp. wystawiono „Dziady” najwcześniej. Również scena kaliska umowała w repertuarze utwory Wieszeza, jednak cenzura carska była czujna. Po kilku nieudanych próbach wprowadzenia na afisz tego dramatu, w 1910 roku Zelwerowicz powtórzył bodźką inscenizację „Dziadów”.

Liczne są na tych ziemiach kółka samokształceniowe — w Ostrowie Wlkp. działało Kółko Literackie im. A. Mickiewicza, w podkaliskim Liskowie natomiast młodzież utworzyła kółko polonistyczne „Zeglarz Odrodzony”.

Kształt i zasięg kultu mickiewiczowskiego w Wielkopolsce nie zyskałby takich rozmiarów, gdyby nie patriotyczna działalność polskich nauczycieli, z których profesor Eustachiewicz z ostrowskiego gimnazjum jest najwyznamowiejszym przykładem. Na terenie Smielowa animatorami kultu Wieszeza byli natomiast Chełchowscy, ówczesni właściciele dóbr smielowskich. Z ich inicjatywy w setną rocznicę pobytu Mickiewicza w Smielowie odsłonięto pomnik poety. Znalazła tu dłuższą gościnę córka poety Maria Gorecka.

BATALIA O SMIELOWSKI PALAC

Kult mickiewiczowski w południowej Wielkopolsce miał w każdym pokoleniu kontynuatorów. Już 9 maja 1945 roku Roman Cichocki wystawił w Kaliszu drugą część „Dziadów”. Zmarły w ub. r. profesor Jachimiec organizuje w czerwcu tego roku z ostrowską młodzieżą Wielki Wieczór Mickiewiczowski. Wreszcie w 1956 r. wystawiono całość tego dramatu.

Wiele energii animatorów legendy mickiewiczowskiej kosztowała batalia o odrestaurowanie pałacu smielowskiego i urządzenie w nim Muzeum im. Adama Mickiewicza. Ostatecznie dopięli swego. W lipcu 1975 roku po pięciu latach prac konserwatorskich pałac otworzył swoje podwoje. Dziś mieści się w nim Muzeum Adama Mickiewicza jako oddział Muzeum Narodowego w Poznaniu.

Marek JĘDRZEJAK

Magdalena Jaworska o sobie

dentką, ale także sympatyczną, inteligentną, wysportowaną i atrakcyjną współczesną dziewczyną.

Pierwsze dni po koronacji to niezliczona ilość wywiadów, tłum fotoreporterów, rozmowa w radiu, studiu Telewizyjnego Kuriera Warszawskiego, wywiady dla korespondentów zagranicznych. Minęły trzy miesiące i o Magdalenie Jaworskiej uciechło. Umówić się z Magdalena jest bardzo prosto — proszę, abym był dobrze zrozumiany — nam dziennikarzom, reporterom. Telefon nie został zmieniony i nie jest zastrzeżony. W samo południe w centrum Warszawy przy zapiekankach z pieczywką i napoju porzeczkowym rozmawiamy o popularności.

Pani Magdaleno, wakacje w Warszawie? Nie otrzymała Pani żadnych propozycji reklamowych, estradowych?

— Po pierwsze otrzymałam w tych dniach dość długo oczekiwaną nagrodę — Fiat 126 p — ufundowaną przez jednego z głównych sponsorów konkursu firmy Czatzy of Poland. Niestety nie mam prawa jazdy, więc zdecydowałam się na naukę i intensywny kurs, chciałabym jeszcze przed wyjazdem do Londynu sama prowadzić samochód. Czekają mnie jeszcze egzaminy na uczelni. W sesji letniej zdałam tylko jeden z ontologii i epistemologii z oceną bardzo dobrą.

Czy utraciła Pani popularność?

— Otrzymałam szereg propozycji, między innymi od japońskiej stacji telewizyjnej NHK do prowadzenia programu o Pol

se, włoska firma Campari zaproponowała udział w kampanii reklamowej. W jednym i drugim przypadku z ofert nie mogłam skorzystać. Regulamin konkursu Miss Świata jest surowy, podobnie jak szefowa tej imprezy znana już polskiej publiczności Julia Morley. Podjęcie pracy reklamowej przed ogłoszeniem werdyktu w Londynie eliminuje udział w wyborah.

A krajowe propozycje?

— W zasadzie ciekawych nie było. Kilka ofert raczkujących firm polonijnych, które bez zastanowienia odrzuciłam.

Firma Czatzy nie prowadziła rozmów?

— Nie wyraziła zainteresowa-

wyjazdem do Londynu reklamy będzie nie o wój. Oficjalnym, aby moje przygotowania nie wyglądały jak w ubiegłym roku przygotowania do wyjazdu Lidii Wasiak

Na co Pani liczy?

— Byłam już na rozmowach w Modzie Polskiej, która szyć dla mnie eleganckie kreacje wieczorowe. Resztę uszyje tódzka TELIMENA. Cieszę się, że te firmy zdecydowały się mi pomóc, bo przecież stroje uszyte dla Joanny Karskiej przez MODĘ POLSKĄ i TELIMENĘ robiły furorę w Miami na konkursie Miss Universe.

A inne przygotowania?

— Wydaje mi się, że główny

Nie zostałam gwiazdą...

organizator „Express Wieczorny” nie będzie czekał do ostatniej chwili. Przydałyby się na pewno lekcje choreografii, sposobu poruszania się na scenie. To bardzo ważne. Język angielski znam, tak więc z porozumiewaniem się kłopotów nie będzie.

Pani marzenia?

— Usiąść jak najwyżej za kierownicą mojego „malucha” — kolor senegal. Numeru rejestracyjnego jednak nie posiadam.

Ale na propozycję spotkania z mną wyraziła Pani zgodę bez wahania?

— Nie widzę powodu, aby unikać dziennikarzy, mimo że wielu komentowało organizowanie u nas konkursy w niezbyt elegancki sposób, szukając podtekstów, sensacji. A przecież to jest i powinna być po prostu fajna zabawa.

organizator „Express Wieczorny” nie będzie czekał do ostatniej chwili. Przydałyby się na pewno lekcje choreografii, sposobu poruszania się na scenie. To bardzo ważne. Język angielski znam, tak więc z porozumiewaniem się kłopotów nie będzie.

Pani marzenia?

— Usiąść jak najwyżej za kierownicą mojego „malucha” — kolor senegal. Numeru rejestracyjnego jednak nie posiadam.

Ale na propozycję spotkania z mną wyraziła Pani zgodę bez wahania?

— Nie widzę powodu, aby unikać dziennikarzy, mimo że wielu komentowało organizowanie u nas konkursy w niezbyt elegancki sposób, szukając podtekstów, sensacji. A przecież to jest i powinna być po prostu fajna zabawa.

organizator „Express Wieczorny” nie będzie czekał do ostatniej chwili. Przydałyby się na pewno lekcje choreografii, sposobu poruszania się na scenie. To bardzo ważne. Język angielski znam, tak więc z porozumiewaniem się kłopotów nie będzie.

Pani marzenia?

— Usiąść jak najwyżej za kierownicą mojego „malucha” — kolor senegal. Numeru rejestracyjnego jednak nie posiadam.

Ale na propozycję spotkania z mną wyraziła Pani zgodę bez wahania?

— Nie widzę powodu, aby unikać dziennikarzy, mimo że wielu komentowało organizowanie u nas konkursy w niezbyt elegancki sposób, szukając podtekstów, sensacji. A przecież to jest i powinna być po prostu fajna zabawa.

Rozmawiał: Tadeusz TARKOWSKI

Polki w Stambule

W SWOICH spotkaniach w Turcji niejednokrotnie słyszałam opinie, że polskie kobiety są urodziwe. Często moi rozmówcy nie zetknęli się z naszymi rodaczkami, względnie zetknęli się przelotnie, a jednak też wyrażali takie zdanie. Jak mi wyjaśnił turecki socjolog, fama o piękności Polek sięga daleko w przeszłość, kiedy to Polki schwyłtane podczas najazdów tureckich na dawne wschodnie ziemie Rzeczypospolitej, sprzedawane były jako niewolnice do haremów wysokich dygnitarzy tureckich i bogatych posiadaczy ziemskich, a czasem nawet na dwór sultana. I wprawdzie już w osiemnastym wieku nie ma Polek w haremach tureckich, to jednak stawa o ich urodzie zachowała się w pamięci Turków.

stanu są klęską świata, niepokojem wielu, nieszczęściem czasu, kiedy strzaly oczu zdolne są przesywać wnętrzości, miecz w jego ręku jest rzeczą błahą, na nic nie przydatną, serce ich kamienne zmiekcza się dla ludzi, a zatem nie miej urazy dla takiej piękności, która porwa serca". (Dodajmy uwagę, że fragmenty z utworów Fażyl-beja przełożył orientalista polski Muchliński. Utwory Fażyl-beja ukazały się po angielsku

był zadowolony. Powodzenie leżarskie młodej Polki wynikało również z tego, że Turcy woleli raczej widzieć u swoich żon i córek lekarza-kobietę, aniżeli mężczyznę.

Pan Halpir zmarł w Sofii, gdzie zainstalował się po opuszczeniu Stambułu, a piękna Polka, po różnych perypetiach (ciekawego szcze gółów Czytelnika odsyłam do jej pamiętników, wydanych pt. „Proceder podróży i życia mego awantur”) wróciła do Polski i przez 15 lat zajmowała się praktyką lekarską. Była rzekomo przez jakiś czas lekarz w Nieswieżu (a jej nowy małżonek Pichelstein zo-

Wycieczka ta, która wyruszyła z Chersonu, zaopatrzona była we wszystko. Jak informowała w liście Mniszchowa, „muzykantów i namiotów nabrali, żeby wysiadac po brzegach morza”. Całością wycieczki siłą ręką kierował niejaki Mącznyński.

Przebywała również w Stambule (w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych ubiegłego stulecia), jako nie turystka, ale na stałe, Ludwika ze Śniadeckich, żona generała, dowódcy kozaków i dragonów Otomańskich, Sadyka Paszy Michała Czajkowskiego.

śliwością matron i uwielbieniem mężczyzn. Mickiewicz, który w 1855 r. przebywał w Stambule, odwiedził Ludwikę. Znał ją jeszcze z Wilna.

Potomkowie dawnych powstańców z 1831 r., a także uczestników wojny krymskiej w latach 1853—56, mieszkający w osadzie Polonezkoj (dawny Adampol) nie opodal Stambułu, zakupionej dla emigrantów polskich przez księcia Adama Czartoryskiego w 1842 r. zachowały wiele ze swojego polskiego pochodzenia. Zwłaszcza dziewczyny i panny z tej polskiej

Spojrzenie wasze roznieca

Wybitny, niezjący już polski orientalista prof. Jan Reychnan, któremu zawdzięczamy poznanie życia polskiego w Stambule (Konstantynopolu) w osiemnastym wieku, wiele uwagi poświęcił tureckiej stawie polskich kobiet. W jednej ze swoich książek zacytował opinię o Polkach, wyrażoną przez tureckiego poetę drugiej połowy osiemnastego wieku, Fażyl-beja, w poemacie „Zananne” (Księga kobiet).

W TYM OKRESIE w sultańskim seraju (palacu) znalazła się Polka, nie jako nałożnica, ale jako stawa otoczona lekarza — okulistka. Krążyły o niej różne wersje dotyczące jej życia. Była niewątpliwie kobietą piękną i ujmującą, w czasie licznych podróży poznała wiele krajów, ale jak podkreślił wydawca jej pamiętników R. Pollak — pozostała nie douczoną, prowincjonalną, wierzącą w mnóstwo przesądów i bałamućw kobietą.

stał zatrudniony w milicji nadwornej) u księcia Michała Kazimierza Radziwiła. Ale imię Pichelstein okradł doszczętnie swoją żonę i uciekł w niewiadomym kierunku. I wtedy to postanowiła znowu opuścić Polskę i wrócić do Stambułu. Nadal piękna, bywała w sultańskim seraju. Leczyła Aiszę, siostrę sultana Mustafy III (1757—1773). Aisza dzięki zabiegom polskiej lekarki wyzdrowiała. Mustafa III docenił umiejętności pięknej Polki i mianował ją nadworną lekarzką sultańskiego haremu. I jak sama pisze w swoim pamiętniku „dobrze mnie się tam powodziło”.

Uroda za młodu tej kobiety odurzyła Juliusza Słowackiego, inteligentna i władca, znana była w salonach Wilna, Warszawy i Paryża, emancypantka otoczona zło-

wsi mają jasne włosy i niebieskie oczy, są zgrabne, strojne i ładne.

Marcin BETE

— Pamiętajmy, że świat składa się z pięciu elementów: ziemi, powietrza, ognia, wody i kobiet.

„Spojrzenie wasze — pisze Fażyl-bej — roznieca w sercu nawet pustelnika płomien żądy, a sploty waszych włosów stają się dlań przepaską w zamian pustelniczego pasa. Niewiasty bowiem Lechistanu są to istoty całkiem wyjątkowe: lice ich piękne jak róża, kibić ich wyniosła jak cyprys, kiedy idą postawa ich pełna wdzięku, kiedy mówią, usta ich pełne słodyczy, każda z nich w sztuce kochania jest mistrzynią, duszę swą oddają przyjacielowi, którego pozyskały dla siebie”.

Na tym nie koniec. Jak odnotował prof. Reychnan, Fażyl-bej w innym utworze „Chubanname” (Księga pięknych), pisze o Polkach: „Piękne bóstwa Lechi-

JAK się okazuje turystyka polska nad Bosforem, w której uczestniczyły kobiety, kwitła już w osiemnastym wieku. W czerwcu 1787 roku Stambuł zobaczył po raz pierwszy wycieczkę polskich dam z przeświełnych rodów.

J. Reychnan podał, że dwunastce dam przewodziła Urszula z Zamoyskich Mniszchowa, żona Michała Mniszcha, marszałka wielkiego koronnego, siostrzenica królowa, pani dumna i nieprzystępna. Rej w tej wycieczce wodziła pochodząca ze Stambułu Zofia Witłowa, żona komendanta Kamieńca, późniejsza żona Szczęsnego Polockiego, slynąca z urody, ale to była na przygodę, z których nie

Detronizacja samochodu benzynowego?

— DLACZEGO w Polsce za panowała nagła miłość do samochodów dieselskich? — zapytał jeden z turystów, kiedy zaobserwował dziesiątki nowych i starych „ropniaków” płynących promem ze Szwecji do Szwajcarii. To pytanie zostało jednak postawione przez osobę mało zorientowaną w kierunkach rozwoju przemysłu motoryzacyjnego jak i w sytuacji naszego kraju.

Być może, że i u nas wielu obywateli uważa kupowanie samochodów z silnikami Diesla, za kaprys lub sezonową modę. Fakty są jednak inne. Przede wszystkim olej napędowy, czyli popularnie określając ropa, jest w naszym krajowym rynku znacznie tańszy od benzyny i jak do tej pory w sprzedaży nieregulowanej. Po drugie, dzisiejsze samochody z silnikami wysokoprężnymi są bardziej ekonomiczne. Średnio szacuje się, że od 30–40 proc. samochodów tego systemu jest oszczędniejszych w eksploatacji. Polak z natury jest przeczony, a przy braku samochodów na rynku krajowym, woli dziś kupić pojazd z silnikiem Diesla. Takie są fakty, taka rzeczywistość na naszym rynku.

A jak to jest generalnie na świecie? Renesans samochodu wyposażonego w silnik wysoko-

prężny, datuje się zaledwie od kilku lat. Oczywiście mowa tu o zwiększonej produkcji i dotyczy to wyłącznie pojazdów osobowych. Wprawdzie zawsze kilka firm specjalizowało się w produkcji takich pojazdów, ale był to znikomy procent w odniesieniu do globalnej produkcji. Dziś firmy europejskie produkują około 20–25 proc. samochodów osobowych z silnikami Diesla. Jest także zapotrzebowanie. Zresztą konstrukcje tych silników zostały już tak dopracowane, że zyskują sobie coraz więcej zwolenników.

Kilka firm opracowało w o-

statnich latach doskonale silniki dieselskie o małej pojemności. W tym przypadku uważa się, że silnik o pojemności 1600 cm zalicza się do małych. Właściwie 1983 rok stał się przełomowy jeśli chodzi o nowe konstrukcje tych silników. A właściwie nie tyle konstrukcje, co dopracowania technologiczne. Na przykład silnik Forda o pojemności identycznej co Golf, Opel Kadett

Jak jeździć oszczędnie?

UDAŁO SIĘ już przejechać samochodem 1200 km spalając za ledwie jeden litr paliwa. Był to jednak tylko eksperyment, a samochód ten nie przypominał tak bardzo zwykłych aut; praktycznie był tylko próbnym pojazdem katowym. Użytkowników samochodów bardziej interesuje natomiast to, ile spalają seryjnie wytwarzane samochody i jak je ekonomicznie eksploatować. Badano to niedawno na torze samochodowym Hockenheim. Wypróbowano kilkanaście samochodów. Kierowcy, którzy je prowadzili, mieli za zadanie przebieć 40 km trasy z prędkością nie mniejszą niż 50 km na godzinę. Nie wolno było przy tym wyłączać silnika ijechać rozpedem. Można było natomiast odpowiednio przygotować samochód do startu: poprawić aerodynamikę pojazdów (instalować spojler), stosować silniki w których możliwe jest wyłączenie z pracy niektórych cylindrów, a także stosować udoskonalone głowice i komory spalania w silnikach. Warunki były

więc też nie takie, z jakimi mamy do czynienia normalnie, ale mimo wszystko można z tych prób wyciągnąć wnioski dla codziennej praktyki.

Wypróbowywano zarówno samochody z silnikami Diesla, jak i z silnikami benzynowymi. Najbardziej ekonomiczne okazały się VW Golf z silnikiem wysokoprężnym i benzynowa Honda Accord — spaliły one nieco ponad 2 litry paliwa na 100 km, przy czym jeden spalał olej, a drugi benzynę. Większość pozostałych samochodów zużywała ok. 3 litrów paliwa na 100 km, z wyjątkiem Renault 18 TD i Citroena CX 2500 (oba napędzane benzyną, które spaliły 3,5 litra. Fiat 126 spalił niecałe 3 litry. Interesujące, że podczas tej próby ekonomicznej jazdy, z małą stosunkowo prędkością, podobne wyniki uzyskiwały samochody lekkie (Renault 5, Fiat 126, Suzuki) oraz te cięższe (Mercedes 200 D). Oczywiście trzeba brać pod uwagę, że jedne napędzane były ropą, inne benzyną oraz że te cięższe by-

ły wyposażone w nowoczesne systemy zapłonowe — elektroniczną samochodową. Jaki jest jednak wniosek z tych prób? O-tóż bardzo dużo zależy od... kierowcy i sposobu jazdy. Kierowca nie zwracający uwagi na ekonomiczną eksploatację będzie jeździł rozrzucając nawet ekonomicznym samochodem.

Oczywiście, nie można nikomu zalecać poruszania się z prędkością 50 km na godz., bo jak wiadomo nie zawsze wolna jazda jest jazdą bezpieczną. Warto jednak zwrócić uwagę, że każdym samochodem można jeździć ekonomicznie, chociaż korzyści z tego tytułu w przypadku nowoczesnych samochodów, a zwłaszcza napędzanych ropą będą większe. Coraz bardziej pomocne są, z punktu widzenia ekonomicznej jazdy, różnego rodzaju urządzenia elektroniczne, które, o ile się nimi dysponuje w samochodzie, umożliwiają oszczędne korzystanie z samochodu nawet mniej wprawnym kierowcom.

i Renault 11 mają pewne cechy wspólne. Cechą szczególną jest użycie żeliwa zarówno na odlew kadłuba, jak i na głowicę. Korzyści są oczywiste.

technologicznych jest także wprowadzenie niezwykle dokładnej selekcji wymiarowej i po pięć grup selekcyjnych uszczelce pod głowicę. To poz-

Diesel, diesel!

Zmniejszono poziom hałaśliwości. Żeliwo bowiem lepiej tłumi dźwięki. Jednocześnie z racji gorszej przewodności cieplnej, nastąpiło obniżenie poziomu strat ciepła w komorach spalania. Ford dopracował taki silnik, że stał się on dużą rewelacją w tej klasie do 1600 cm. Jest nim model Fiesta i najnowszy model Orion. Ale nie ustępują im ani Golf, Opel, Renault 11 czy nawet Fiat Regata, z nieco większym silnikiem.

To rozwiązanie konstrukcji silnika pozwoliło przede wszystkim na bardzo wysokie wy tłumienie hałasu. Dziś w tych samochodach praktycznie nie słyszy się specyficznego terkotu dla silnika dieselskiego. To bardzo ważne dla kierowcy i pasażerów. Wreszcie uzyskano doskonałe osiągi trakcyjne. Dobre są przyspieszenia i co najważniejsze bardzo niskie zużycie paliwa, które określa się w granicach 5–7 l/100 km oleju napędowego. Uważa się powszechnie, że nowe silniki o pojemności 1,6 l są z punktu widzenia ekonomicznego dolną granicą dla produkcji czterocylindrowych jednostek. Warto także podkreślić interesujące rozwiązanie sposobu podgrzewania powietrza sprężonego w cylindrach. Świece żarowe nowego typu pozwalają na uzyskanie zapłonu już po 7 sekundach od chwili włączenia, i po krótkim czasie automatycznie następuje ich wyłączenie. Zresztą nowością w rozwiązaniach

wala na uzyskanie wysokiego stopnia sprężania. A to w efekcie wpływa na cichą pracę całej jednostki, co wyklucza stosowanie dodatkowych mat wyciszających pod maską silnika.

Rekapitulując należy podkreślić, że to nowoczesne jak na nasze czasy samochody z silnikami wysokoprężnymi zaczynają robić furorę.

Nie oznacza to oczywiście detronizacji samochodów z silnikiem benzynowym, który ma wiele zalet, a przede wszystkim dobre przyspieszenie ze startu. Jedno jest pewne, że diesel konkuruje z tradycyjnym benzynowcem. Zaledwie samochód klasy 1,6 l zasilany benzyną wysokooktanowa

nie może konkurować np. z Fordem Fiata, który spala za ledwie 3,8 l oleju napędowego przy szybkości 90 km na godz., zaś 5,4 przy szybkości 120 km.

Trwają nadal prace nad opanowaniem lepszej konstrukcji w zakresie dokładniejszego spalania ropy, tak, aby w minimalnym stopniu wpływała na zanieczyszczenie atmosfery. Jak do tej pory zrobiono już wiele i prawdopodobnie najbliższe lata przyniosą nowe skuteczniejsze rozwiązania.

Na zakończenie warto podkreślić, że konstruktorem pierwszego wysokoprężnego silnika z samoczynnym zapłonem był konstruktor niemiecki Rudolf Diesel. Było to dokładnie w 1897 roku. I wprawdzie konstrukcja ta po wielu modyfikacjach stosowana jest cały czas w pojazdach ciężarowych, autobusach i jednostkach wojskowych, to jednak do osobowego pojazdu na dobre wprowadzona została zaledwie kilka lat temu. Mowa tu o dość masywej skali, czego jesteśmy świadkami.

„Superkombi” coraz bardziej popularne

FRANCUSKA „Renault” jako pierwsza z samochodowych firm europejskich przystąpiła do seryjnej produkcji tzw. superkombi, czyli pojazdów, które nie są typowymi autami osobowymi, a jednocześnie nie są jeszcze typowymi mikrobusem. Superkombi są pojazdami, które cechując się niezbyt dużymi rozmiarami, stwarzają możliwość przewozu większej niż osobowe liczby pasażerów i pokażnego bagażu. Najkrócej można je określić jako „podwyższone kombi”. Jednymi z pierwszych, którzy spostrzegli, że zapotrzebowanie na takie samochody może być niemałe, byli Japończycy. W ich ślad idą także producenci samochodów w innych krajach. Wszystko to może świadczyć, że nie mamy do czynienia z krótkotrwałą modą, ale z pewną, zarysowującą się tendencją w budowie samochodów. Za „wysokimi kombi” przemawia nie tylko ich pojemność. Pojazdy te są starannie opracowane pod względem aerodynamicznym (w tym zakresie konstruktorzy zdobyli w ostatnich latach wiele doświadczeń) i dzięki temu mogą być oszczędne w eksploatacji. Dowodem tego jest pierwszy europejski tego rodzaju samochód — Renault Espace. Charakteryzuje się on współczynnikiem Cx wynoszącym 0,32. Jest to wartość bardzo korzystna i wiele zwykłych samochodów osobowych nie osiąga takiej doskonałości aerodynamicznej. Tak więc mimo że samochód jest wyższy niż typowe pojazdy osobowe — stwarza niezbyt duży opór powietrza w czasie jazdy i w rezultacie spala przy prędkości 90 km na godz. nieco ponad 6,5 litra paliwa. Długość Espace — 4250 mm, a więc jest on nieco dłuższy od Renault 9, a krótszy od R 18; szerokość 1777 mm jest również porównywalna z samochodami osobowymi, natomiast wysokość wynosi 1660 mm. Przy własnym ciężarze 1200 kg, Espace może przewieźć 600 kg o objętości dochodzącej do 3 m sześć. W samochodzie można zainstalować dodatkowe siedzenia i wówczas korzystać z niego może aż 7 osób; możliwości przewożenia ludzi i bagażu jest bardzo wiele — w różny sposób można bowiem zagospodarować wnętrze pojazdu. Dodajmy, że wóz wyposażony jest w 5 drzwi.

Espace napędzany jest 2-litrowym czterocylindrowym silnikiem benzynowym o mocy 79,5 kW. Jest on umieszczony z przodu, podłużnie. Jeszcze w tym roku pojawią się mając kolejne wersje francuskiego superkombi napędzane silnikami Diesla.

gotowania do kolejnej próby cy ok. 37 kW. Napęd przenoszony jest na koła tylne za pośrednictwem czterostopniowej przekładni. Silniki zasilane są z 12 niklowo-kadmowych baterii. Te próby być może przybliżają czas, gdy z elektrycznych samochodów będą mieli pożytek nie tylko amatorzy bardzo szybkiej jazdy.

— Mężczyźni do garnków, nie do kierownicy!

Elektryczny może być szybki

60-LETNI John Immerso zajmujący się konstruowaniem szybkich samochodów napędzanych silnikami elektrycznymi. Jak na razie, robi to z powodzeniem. Ten amerykański inżynier zbudował już m. in. pojazd, który w 1979 r. osiągnął prędkość ponad 216 km na godzinę. Obecnie kończą się przy-

gotowania do kolejnej próby szybkościowej. Nowy samochód elektryczny o nazwie Demi X1 ma, jak się przewiduje, osiągnąć blisko 340 km na godz. Próba ta ma być przeprowadzona na dnie wyschniętego słonecznego jeziora Boneville. Napęd samochodu — to cztery silniki elektryczne, każdy o mo-

gotowania do kolejnej próby szybkościowej. Nowy samochód elektryczny o nazwie Demi X1 ma, jak się przewiduje, osiągnąć blisko 340 km na godz. Próba ta ma być przeprowadzona na dnie wyschniętego słonecznego jeziora Boneville. Napęd samochodu — to cztery silniki elektryczne, każdy o mo-

W. CROFTS

Przekład: Urszula Lada-Zabłocka, Krystyna Jurasz-Dabska

252

— Mam powody uważać, że tak było.
— A więc najprawdopodobniej to on. To, czego nie można zmienić, jak wzrost i budowa, odpowiada jak najbardziej jego charakterystyce.

— Czy ma pan próbkę jego pisma?
Oczywiście pan Dashwood miał jego podpisy na kilku formularzach. French przyjrzał się czterem podpisom „Arthur Lisle Whitman”. Tym razem i on napotkał na taką samą trudność jak pan Dashwood. Na pierwszy rzut oka wcale nie było oczywiste, że to takie samo pismo jak w księdze meldunkowej hotelu Peveril, ale im dłużej French mu się przyglądał, tym większą czuł satysfakcję, że jednak pisał to ten sam człowiek, chociaż najwyraźniej starał się zmienić charakter pisma.

Inspektor był bardziej niż zadowolony, kiedy wychodził od maklera, ostrzegłszy przedtem pana Dashwooda, by zachował całą sprawę w tajemnicy. A więc wreszcie został ujawniony cały plan ucieczki Ropera. Najwyraźniej przestępca postanowił sobie rozwiązać w pierw w dwa problemy: pierwszy, to zmienić obciążające go dwudziestofuntowe banknoty w taki sposób, żeby w razie późniejszego odkrycia któregoś z nich, ślad nie prowadził do niego; a drugi, to ułokować pieniądze w brazylijskich papierach wartościowych, płatnych w Brazylii, też ograniczając ryzyko do minimum. Bardzo sprytnie to rozwiązał.

Ale popełnił błąd i French na myśl o tym uśmiechnął się ponuro. Dał przecież swój adres firmie Dashwood i Muncel Paskudny, fatalny błąd! Wystarczy, żeby French pojechał do Edynburga, i skończy się kariera pana Johna Ropera. W ten sposób wreszcie morderstwo w Starvel zostanie pomśczone, a French — nie tracąc nadziei — otrzyma swoją nagrodę.

Inspektor pomyślał czy nie sprawdzić adresu Ropera bez wyjeżdżania z Londynu? Udał się na pocztę i wysłał telegram do edynburskiej policji. Wczesnym rankiem następnego dnia otrzymał odpowiedź.

Okazało się, że Andrew Macdonald z Moray Street 18, przy Pentland Avenue — za pośrednictwem którego należa-

253

ło się kontaktować z „panem Arturem Lisle Whitmanem”, to mały sklepik wyrobów tytoniowych o dosyć podejrzanym reputacji. Najwyraźniej Roper wyszukał od dawna znany sposób otrzymywania potajemnie swojej korespondencji. Za drobny wynagrodzeniem były adresowane do Macdonalda, po czym przedadresowywane na Ropera, albo też zatrzymywane, aż się sam po nie zgłosi. W obu tych ewentualnościach Macdonald mógł nawet nie wiedzieć kim naprawdę jest jego klient ani też, gdzie go można znaleźć, na wypadek, gdyby o niego pytano.

French wiedział, że Macdonald — jeśli okaże się człowiekiem o silnym charakterze — może mu sprawić sporo kłopotu. Pewno przyzna, że zatrzymuje listy dla Whitmana, ale powie, że Whitman sam zawsze zgłasza się po nie, a on nie ma pojęcia, gdzie mieszka jego klient. Nawet roztoczenie przez policję ścisłej obserwacji jego sklepu może na nic się nie przydać. French przypomniał sobie podobną sprawę na East Endzie. Tam w charakterze pośrednika występował sprzedawca gazet i chociaż jego kiosk był pod obserwacją przez kilka tygodni, przestępca nigdy się nie pokazał. I dopiero kiedy upadł przez zupełnie co innego, dowiedziano się, dlaczego tutaj go nie złapano. Sprzedawca, domyślwszy się, że jego kiosk jest pod obserwacją, dał swemu klientowi jakiś umówiony znak. Wystawiał na widocznym miejscu pewien określony przedmiot. Wystarczyło, że przestępca idąc autobusem zobaczył sygnał oznaczający niebezpieczeństwo i trzymał się z daleka.
(cdn)

To nie takie trudne!

ZAPRASZAMY do rozwiązania kolejnej porcji rozrywek umysłowych. Prócz rozkoszy łamania głowy trud ten może przynieść również konkretne nagrody — każdy kto nadeśle pod adresem redakcji (termin 10-dniowy, rozwiązania wyłącznie na kartach pocztowych) rozwiązanie minimum dwóch zamieszczonych pozycji weźmie udział w losowaniu 3 bonów PKO po 250 zł każdy.

1	2	3		4		5	6	7	8
9				10					
11			12		13	14			
15			16				17		18
	19			20				21	
22		23		24			25		
26	27						28		
29				30	31				
				32					33

Krzyżówka

POZIOMO: 1 — w ręku dziecka to pożar, 5 — zwod, 9 — regionalna nazwa koniczyzny, 11 — zwała maturo, 15 — siostra i żona Kronosa, 16 — dynastia panująca w Mali XII—XVII w., 17 — wysoki dostojnik w Etiopii, 19 — zdarzenie wywołujące zgorznienie, 21 — piłka poza boiskiem, 22 — do narokoz, 24 — solenizantka z 18 wrzesnia, 25 — Sandor, generał węgrowski dowódca gwardii nar. w okresie rewol. 1848, 28 — solenizantka z 27 kwietnia, 29 — solenizantka z 23 maja, 31 — skała metamorficzna, 32 — okularnik, 33 — odkrywca pralka gruzlicy!

PIONOWO: 1 — przypadek, 2 — materiał ogniotrwały, 3 — hamster, 4 — nielot, 5 — w pasieci, 6 — miasto i osrodek tur. w Słowacji nad lewym dopływem Waagu, 7 — atrament sarnaty, 8 — wąż z powieści Kiplinga, 10 — czynność celnika, 12 — gliniany instr. muz., 13 — przezroczyta tkautina bawelniana, 14 — nasz czołowy siatkarz, 18 — na wielkie oczy, 20 — gościniec, 23 — solenizantka z 15 lipca, 25 — swińska buzia, 27 — motocykl zza Oury, 30 — krzyżówka mapa.

Arytmograf

- 1 — jaja plazów = 1-2-3-4-5-2,
- 2 — karta malej wartości = 6-7-8-9-2-10,
- 3 — miasto w Czechach (skojarz ze Szwejkiem) = 11-12-13-12-14,
- 4 — brat Metodiego = 13-15-3-15-7.

9	15	7	2	8	1
5	3	13	5	6	12
11	5	6	5	4	2
10	3	14	12	5	♥

Mini-krzyżówka

- 1 — hreczka, poganka, 2 — w ręku drwala,
- 3 — brzemień, 4 — owoc południowy, 5 — np. koniczyzna, 6 — jedna z wielu w bibliotece.

ANAGRAM

... z rodziny śledziowatych smaczna ryba, ... przez kłusownika zastawiany bywa.

Rozwiązania z nr 158

Krzyżówka: skórka, popyt, idol Ramona, apasz, onager, kokila Argus, koksa, psamit, okorek, Timor, pietro, tryb, kusza, salata, sorok, ósmak, kind, Adana, banga, piarg, trzoz, perla, oko, Hiskor, Uri, kotek, konis, sort, Pepsy, skiba, metka, Troja.

Kalambur: tużurek.
Arytmograf: początek to najbardziej skuteczny i elegancki sposób aby zamknąć usta kobiecie.
Mini-krzyżówka: wsypa, spadź, Agata, Sytka, szpagat, podatek.

Nagrody wylosowali: Helena Matysiak — Szczecin, Kazimierz Nakoneczny — Szczecin, Jan Stawicki — Łobez.
Nagrody do odebrania w redakcji — III p. pokój 53. Zamiejscowym wysyłamy pocztą.

1. Wakacje (urlop) spędzasz...

- a) w... pracy (0)
- b) na zorganizowanych wczasach (10)
- c) na turystycznym szlaku z plecakiem (5)

2. Z ubiegłorocznego urlopu najmocniej utrwaliła ci się...

- a) opalenizna (5)
- b) suma jaką zapłaciła za wypocznik (0)
- c) „panna Kryścia z 3 turnusu” (10)

3. Czy sądzisz, że wakacyjny flirt nie godzi w małżeństwo?

- a) tak (10)
- b) nie (0)
- c) zależy jak długo trwa (5)

4. Czy godzisz się na drobny skok na bok twojej partnerki (partnera)?

- a) tak (10)
- b) nie (0)
- c) zależy z kim (5)

5. Po urlopie twoja żona (mąż) otrzymuje kilka „podejrzanych”...

- a) budzi to twój niepokój i po jakimś czasie zaczynasz kontrolować tę korespondencję (5)
- b) żądaś wyjaśnień (0)
- c) spokojnie czekasz, aż sprawa umrze śmiercią naturalną (10)

6. Na wczasowym turnusie jesteś jedynym mężczyzną (kobietą).

- a) uważasz, że to jest właśnie to (10)

b) jesteś przerażony (0)

c) ani cię to złości ani grzeje, gdyż nastawiony jesteś wyłącznie na relaks (5)

7. Alkohol w czasie urlopu to...

- a) coś z gruntu idiotycznego (0)
- b) coś bardzo potrzebnego dla nawiązania miłych znajomości (10)
- c) w niewielkiej ilości czemu nie (5)

8. Na wczasach otrzymujesz propozycję uczestnictwa w sex-party wraz ze swoją żoną (mężem)...

- a) pod byle pretekstem zostawiasz swojego partnera i udajesz się sam (5)
- b) idziecie razem (10)
- c) z oburzeniem odrzucając propozycję (0)

9. Swojego partnera poznałaś (-eś)

- a) w trakcie wakacji (10)
- b) przypadkowo na ulicy (5)
- c) w pracy (0)

10. Czy chciałbyś przeżyć w tym roku wakacyjny flirt?

- a) tak (5)
- b) nie (0)
- c) jeden już zdażyłeś przeżyć (10)

60-100. Znosi się na to, że nie ominie cię wakacyjna przygoda. Nie podchodź do tego jednak cynicznie bo twój partner oczekuje czegoś więcej.

30-60. Flirt w zasięgu twoich możliwości, ale czy i chcesz? Czasami takie przeżycie bywa odświeżające. Oby jednak nie przesadzić i nie wyrzadzić komuś krzywdy...

0-30. Nic takiego ci się nie zdarzy, bo po prostu nie chcesz. Czy to dobrze czy źle? Jest to wyłącznie twoja sprawa.

Czy przeżyjesz wakacyjny flirt?

Recepta na urodę

Sztuka makijażu

MALOWANIE SIĘ ma wielowiekowe tradycje. Twarz i resztę ciała malowano kiedyś dla celów rytualnych, czasem dla podkreślenia przynależności do określonego stanu. Obecnie zadaniem makijażu jest tuszowanie wad i ekspozowanie zalet urody. Twarz każdej kobiety wyróżnia się czymś interesującym. Ładnymi oczami lub ustami. To właśnie powinna podkreślić, a ukryć czy skorygować długi

nos lub nie najładniejsze zęby. Dobranie odpowiedniego makijażu nie jest prostą sprawą. Uwzględnić należy warunki konstytucjonalne (budowę twarzy, typ urody, kolor ubrania, porę dnia, okoliczności i modę). Makijaż dzienny ma na celu podkreślenie urody, ale nie powinien zwracać zbyt wiele uwagi. Bowiem „sztuka zdobi twarz kobiety tylko pod tym warunkiem, że jest zupełnie niewidoczna”.

W ciągu dnia stosuje się podkład koloru naturalnego, wyraźny rysunek ust, dyskretny róż i cienie, umiarkowanie podkreślone oczy. Należy pamiętać, że substancje wydzielane przez skórę — pot i tłuszcz zmieniają w ciągu dnia kolor makijażu. Puder w odcieniu brzoskwińowym przyćmiewia się np. tak, że przybiera kolor brązowy. Krem stępka beztłuszczowego kremu podkładu stanowi wówczas doskonałą warstwę izolującą, dzięki której makijaż dłużej utrzymuje barwy naturalne.

Makijaż wieczorowy może być bardziej intensywny. Stosuje się ciemniejsze kolory, mocniej podkreśla oczy, na wargi nakłada kredkę o dwóch odcieniach, przy czym

część wewnętrzna powinna być jaśniejsza. Przy dekoltach i odkrytych plecach nie należy zapominać o nalożeniu podkładu na ramiona, plecy i szyję. Najlepiej skorzystać z paru seansów w solarium. Podobno te najzdrowsze — rozprawdala firma Catzy of Poland. W okresie wiosny i lata rezygnujemy z pudru w kremie, a korzystamy z pudru sypkiego, który pozwala na swobodne oddychanie skóry twarzy. Jeśli ktoś nie lubi się codziennie malować polecam bardzo praktyczne zabiegi przyćmiewienia rzęs lub brwi henną — tak bardzo popularne w stołecznych salonach „Współpracy”. W tym roku modna jest twarz pastelowa, kolory utrzymane w tonacji ciepłej z przewagą różów, moreli i czerwieni. Śmiało makijaż można polecić głównie osobom młodym, kobietom w okresie pełnego rozkwitu. W starszym wieku — elegancka pani zastosuje makijaż delikatny i dyskretny, a urok młodości zastąpi własną indywidualnością, doświadczeniem i wdziękiem osobistym. Tego atutu przecież każda, chociaż piękna dwudziestolatka nie posiada.

Iwona KŁODZIEJ

Charakter i zdrowie

OKAZUJE SIĘ, że stresy są groźniejsze dla osób porwanych i o władczym charakterze niż dla osób uległych, lepiej dostosowanych do życia w grupie. Przyczyną tego jest wyższe u tych pierwszych wydzielanie hormonu zwanego epinefryną i osłabienie — na skutek tego — systemu odpornościowego.

Generalnie — nauka wciąż mało wie o tym, w jaki sposób odmienne cechy osobowości i sposoby zachowania w trudnych sytuacjach wpływają na funkcje organizmu. Badacze tego zagadnienia nie mają jednak wątpliwości, że cechy charakteru mają związek ze zdrowiem i że tzw. mocni ludzie swym postępowaniem często szkodzą zdrowiu.

Pożytki z pól i lasów

Pokrzywa

POKRZYWA — utrapienie wszystkich ogrodników i działkowców, chwast najpospolitszy i bardzo żywotny — jest, jak się okazuje skarbnią cennych składników. Zawiera m. in. dużo żelaza i witaminy C.

JEST środkiem przeciwko wirusom, działa na organizm krwiotwórczo, zawiera wiele mikroelementów i witamin. Przez wieki była prostym domowym środkiem przeciwko reumatyzmowi. Wspomniale leczy skórę głowy, dezynfekuje ją i osusza. Najlepiej je wszystkich ziół likwiduje wóń potu. Ponadto reguluje przemianę materii, a więc odchudza. Napary traktowane są jako lek odżywczy, dobry przy biegunkach i wydalanie zwiększający ilość erytrocytów i hemoglobiny we krwi. Według niektórych autorów pokrzywa należy też do surowców insulinopodobnych i może obniżać poziom cukru we krwi. Liście, korzenie i nasiona mogą być stosowane przy kamicy nerkowej i pęcherzowej.

Miłośnikami pokrzywy są Cyganie. Zielony „eliksir młodości” sprzedawany przez Cyganów, cieszył się uznaną sławą na targowiskach i bazarach. Dzięki znajomości ziół Cyganie robili świetne interesy. Potrafili za pomocą ziół tak przygotować np. starego i ciężko chorego konia, że na targowisku był jak nowy. Zioła zaś nalewką z biciaunia oszalami chłopów przy transakcjach. Cyganie z pokrzywy robią zupę, napar s

niej aplikują przy zapaleniu stawów. Wysuszone i pokrojone liście pokrzywy miesza się z tytoniem i tym leczą astmę.

Życ dłużej

OD DAWNA wiadomo, że odpowiednio żyjąc i odżywiając się — moglibyśmy uniknąć wielu schorzeń. W dzisiejszym zwarowanym świecie nie jest to jednak takie proste. Spróbujmy mimo wszystko trzymać się pewnych reguł, które — jak twierdzi

dr Linus Pauling, dwukrotny laureat Nagrody Nobla — przedłużą nam życie o 15—20 lat:

- ◆ codziennie odpowiednio określona ilość witaminy C (w granicach rozsądku)
- ◆ codziennie dowolna ilość witaminy E
- ◆ zapewnić odpowiednią ilość innych witamin i soli mineralnych
- ◆ ograniczenie węglowodanów, szczególnie cukru
- ◆ zaprzestanie palenia.

— JEST to najlepsza obrona przeciwko sklerozie!

Egzotyka w akwarium

Od niedzieli — wystawa!

PO WAKACYJNEJ przerwie ożywi się działalność klubu „Molinieja” przy ul. Odzieżowej. W najbliższą niedzielę zostanie tam otwarta wystawa ryb akwariowych. Będą też prezentowane żółwie i węże. Wystawa potrwa do 9 września i będzie czynna: w dni powszednie w godz. 14—19, zaś w niedziele od 12 do 19. 2 września w klubie rozpoczyna się codzienne giełdy ryb i roślin akwariowych, które potrwać do 9 września.

Natomiast jutro, 25 bm. „Molinieja” zaprasza wszystkich miłośników egzotyki w akwarium na prelekcję poświęconą hodowli gupika. Wygłosi ją p. Andrzej Cieślak z Warszawy. Wstęp bezpłatny.

Pomajsterkujmy

Połączenia stolarskie

ROZNOBODNOŚĆ konstrukcji wykonywanych przez majsterkowiczów wymaga stosowania różnych połączeń drewna. W poprzednim magazynie opisywaliśmy dwa rodzaje połączeń: na zakładkę i na okrągłe czopy, które stosuje się głównie przy łączeniu listew i łat. Osobnym problemem jest łączenie pod kątem prostym dużych płyt stolarskich, desek czy sklejek potrzebnych przy budowaniu szafek i mebli. Przedstawione poniżej kolejne połączenia można zastosować właśnie przy tego rodzaju pracach. Ponieważ płaszczyzny łączenia są stosunkowo duże, dlatego wykonując złącza należy zachować dużą dokładność. Ostre narzędzia, kątownik (ew. przykładnica) to podstawa sukcesu. Gotowe elementy ze względu na ich wielkość trudno docisnąć dlatego tylko dokładnie dopasowane i wykonane połączenie gwarantuje zachowanie odpowiadającej sztywności.

ŁĄCZENIE ZA POMOCĄ KÓLKÓW

Stosowane najczęściej przy łączeniu boków mebli. Wymaga

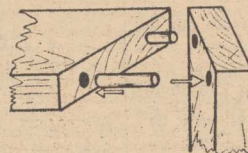
dokładnego trasowania. Kolejność czynności przy wykonywaniu złącza: w wyznaczonych miejscach wierci się otwory o średnicy 8—10 mm. Ich ilość za leżna jest od długości połączenia. Przy tradycyjnych meblach wystarczają 3—4 kółki równomiernie rozłożone na całej długości. Zanurzone w kleju kółki z twardego drewna wbija się w otwory do jednej deski. Kolejną operacją jest połączenie obydwu posmarowanych klejem części pamiętając, aby przy pobijaniu podłożyć kawałek drewna, który zapobiegnie uszkodzeniu łączonych elementów.

POŁĄCZENIE WCZEPOWE

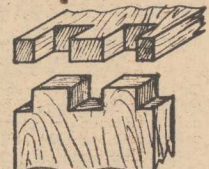
Dość trudne do wykonania

Stosowane najczęściej przy łączeniu boków szafek i innych konstrukcji, od których wymaga się dużej wytrzymałości.

Kolejność czynności: dokładnie mierzymy i rozrysowujemy złącza a następnie naciniemy piłą czopy, pamiętając, aby nacinać z odpowiedniej strony narysowanej linii. Prowadząc piłę po linii powstają szpary w związku z różną grubością piły. Dlatego przy wycinaniu czopów należy bardzo uważać. Posmarowane klejem elementy łączą się pobijając młotkiem przez podłożoną deseczkę. Nadmiar kleju usuwamy wilgotną szmatką a całe złącza po wyschnięciu dokładnie czyszcimy. **WG**

a) Połączenie kółkowe

b) Wczepy proste

Tajemnica tropikalnej wyspy

NAD moim biurkiem w tokijskim biurze PAP wisiała duża, bardzo szczegółowa mapa Japonii, która miała jednak jeden zasadniczy mankament: obejmowała tylko część obszaru państwa, jego główny archipelag rozciągnięty na przestrzeni przeszło 15 stopni szerokości geograficznej.

Toteż kiedy moje zainteresowania kierowały się ku dalekiemu południu, musiałem sięgać po atlas. Dopiero tam można było odnaleźć 47 prefekturę, czyli archipelag Okinawę oraz dwa maleńkie, ale słynne z lat wojny, skupiska drobnych wysepek Bonin i Volcano, stanowiące najbardziej wysunięty na południowy wschód rubież Nipponu.

Okinawę „zaliczyłem” dość

ra. Nie na wiecie się to zdało. Długo szperała w kolorowych przewodnikach, potem gdzieś zatelefonowała i wreszcie zaczęła mi udzielać wyczerpujących informacji. „To bardzo daleko, ponad 1000 kilometrów w kierunku Wysp Marianańskich. Szlak nie przetarty. Ani JAL ani ANA (dwie największe japońskie linie lotnicze) nie mają z tym rejonem połączeń. O komunikacji morskiej też nie wiem. Zapewniam pana, że tam turyści nie jeżdżą, nie ma hoteli, wygod. Możemy natomiast zaproponować panu np. Okinawę”.

Podziękowałem, ale nie zrezygnowałem. I taki był wstęp do jednej z moich najciekawszych przygod, jakie przeżyłem w ciągu pięcioletniego pobytu

do Spraw Obrony — została przekształcona w bazę wojskową, tym razem lotniczą. Udało mi się jednak popłynąć na pobliską Chichijimę (archipelag Ogasawara), też będącą w latach wojny na Pacyfiku potężną fortecą.

Z parodniową zwłoką, bo właśnie szalał kolejny, wiosenny tajfun, zaokrętowałem się na „Chichijima-maru”, zwanym nie bez racji „Jigoku-maru”, czyli „statek-piekiło”. Ta mocno zdezelowana łajba, w zasadzie przeznaczona do transportu towarów, licząca blisko trzydzieści lat, była jedynym łącznikiem między głównymi wyspami Japonii i archipelagiem Ogasawara. Dowozi się tam dość słownie wszystko: od żywności

Tam, gdzie japoński

szybko: w pierwszą rocznicę jej powrotu do Japonii spod amerykańskiej okupacji, czyli w maju 1973 roku. Choć administracyjnie została całkowicie podporządkowana „nacierzy”, nadal była — i taką po dziś dzień pozostaje — wielkim amerykańskim poligonem wojskowym. Miejscowa, około milionowa ludność została w swych nadziejach zawiedziona. Liczyła bowiem, że wraz z władzami japońskimi powróci prawdziwy spokój. Co gorsza, dożył jeszcze obawy — wielu tu twierdzi, że to niezbity fakt — iż na Okinawie przechowywana jest przez Amerykanów broń atomowa.

Tak więc nad tą piękną tropikalną wyspą wciąż snują się cienie wojny, tym bardziej przejmujące, że jej główną atrakcją nie są palmy i plaże, lecz cmentarze i mroczne bunkry — przekształcone w muzeum wojennych okropności. W walkach o Okinawę zginęło 12 tys. żołnierzy amerykańskich i 100 tysięcy Japończyków. 4 tysiące oficerów i podoficerów popełniło samobójstwo, a wszystkie rannych dobijano lub uśmiercano zastrzykami. Japońscy wojskowi zmuszali też miejscową ludność do ucieczki w śmierć. 300 uczniów na komendę nauczycieli rzuciło się w morze ze skał. W podziemnej pieczarze popełniło samobójstwo lub wzajemnie się wymordowało blisko 200 dziewcząt z pobliskiej szkoły, którym powiedziano, że nie przystoi oddawać się żywym w ręce wroga. Okinawa, choć ma wspaniały klimat i bujną roślinność, sprawia przygnębiające wrażenie, a większość japońskich tu rystów traktuje ją jako cel „za duszkowej” żądłonej pielgrzymki.

diabeł mówi dobranoc

Takich miejsc na Pacyfiku, gdzie w 1945 r. doszło do potwornych masakr, jest więcej. Co się dzisiaj na tych wysepkach dzieje, jak tam ludzie żyją np. na dalekiej Iwojimie, u pamiętniejszej straszliwa, krwawa bitwa, trwająca w lutym i marcu 1945 r. bez mała cztery tygodnie?

A przecież krwawa bitwa o tę wulkaniczną wysepkę, liczącą 3 mil kwadratowych opiołów i skał, była jednym z najbardziej dramatycznych epizodów wojny na Pacyfiku. Amerykański desant w sile 40 tys. żołnierzy został ogniem karabinów i moździerzy dosłownie przygwożdżony do piaskzystej plaży. W tych walkach zginęło 7 tys. żołnierzy USA, 18 tys. odniosło rany. 25-tysięczna załoga japońska, zasyta w podziemnych grotach i bunkrach, uciekała do dostaw broni, żywności i wody, z desperacją i po garda życia broniła wysepki, choć los jej był przesądzony. Niektórzy pogórki raz po raz przechodzili z rąk do rąk. Ranni błagali, by ich dobić. Ci, którzy mogli jeszcze się ruszać, popełniali samobójstwo. Głównodowodzący japońskiej załogi Iwojimy, generał Kuribayashi ostatni meldunek do kwatery głównej w Tokio zakończył słowami: „Tu umrę”.

po najdrobniejsze towary przez mysłowe.

Przez pierwszą dobę wzburzone morze tak niemiłosiernie miało skrzypiącą „Chichijima-maru”, że większość pasażerów leżała pokodem w paru przy mitywnych kabinach. Dopiero na drugi dzień skwał przy cich i można było wyjść na pokład. Właśnie mijaliśmy miejsce, gdzie przed paru tygodniami w kłębach dymu i ognia zaczęła się rodzic maleńka wysepka wulkaniczna. Będzie należała — jak mi powiedział kapitan statku — do tego państwa, którego obywatel pierwszy postawił nogę na tym „ładzie”.

Po 40 godzinach, lawirując między drobinami skalnych okruchów, weszliśmy wreszcie do portu, będącego w rzeczywistości skrawkiem bardzo zsięłonej murawy, pełnej wesołego, kolorowego czumu. Wyglądało na to, że cała, czyli licząca niespełna 1500 mieszkańców, ludność wyległa na spotkanie. Każde przybycie statku, tak jak i jego odpływanie, jest bo wiem dla wyspiarzy wielką atrakcją. To przecież ich jedyny kontakt z „wielkim światem”. Tym razem poza towarami przywiózł grupę pracowników naukowych, badających morską florę, paru tokijskich robotników, wiozących betoniarke, piątkę młodych japońskich turystów oraz dziennikarza z Polski. Jak mi później mówiono, moja obecność wyczerpała roczny „kontyngent” cudzoziemskich gości...

TAJEMNICE IWOJIMY

W PRASIE japońskiej było dziwnie głucho na ten temat. Zaprzęgałem więc, wykorzystując urlop, dotrzeć w tamte strony. W swej naiwności sądziłem, że dopomożę mi w tym jakiś tokijskie biuro obsługi zagranicznych turystów.

Miła paniątka na dźwięk nazwy Iwojima zamrugła oczami, myśląc, że mnie nie zrozumiała. Wyjaśniłem więc szybko, że to wyspa należąca do archipelagu Volcano, rozciągającego się tuż za archipelagiem Bonin. Nadal patrzyła na mnie ze zdumieniem, więc wyjaśniłem, podając paniące japońskie nazwy: Kazan i Ogasawa-

„STATEK PIEKŁO”
NIE DOTARLEM na Iwojimą, która — co dopiero niedawno ujawnił japoński Urząd

RAJ NA KREDYT

WBREW ostrzeżeniu, których nie skąpił mi w Tokio, życie na kempingu okazało się bardzo sympatyczne. Wypożyczono mi (oczywiście odpłatnie), zardzewiały, ale jeszcze na chodzie rower. Radzono mi też, żeby raczej nie zapuszczać się w głąb wyspy, gdzie w jarach i wąwozach dużo jeszcze niewypalów oraz zdziczałych kóz, które nieraz bywają groźne.

Rzecz jasna, że po takich ra dach pierwsze kroki skierowałem właśnie tam. Teren opalony, skalisty, porośnięty tropikalnym gęstym buzmem, w którym pełno bunkrów, ufortyfikowanych grot, potężnych żelbetonowych konstrukcji. Błądziłem tam godzinami, nie napotkawszy żywej duszy i płożąc wielkie stada kóz. W dwóch zatokach tkwią czarne wraki okrętów wojennych. W samie wszystko to robi dość niesamowite wrażenie.

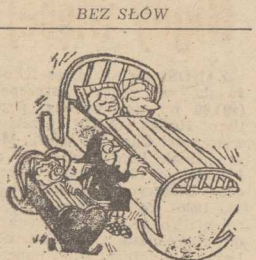
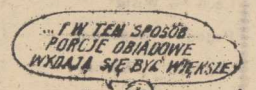
Główną atrakcją wyspy były plaże, przeczyste i również zupełnie puste. Chwilami można się tu czuć rzeczywiście jak na „bunin”, czyli bezludnej wyspie. Tak właśnie ów mini-archipelag nazwał Japończyk o nazwisku Ogasawara, który ponoć w 1593 roku schronił się tu przed tajfunem. Zżerany samotnością i tęsknotą za rodziną nadal wysepkom bliższe jego sercu nazwy: „Wyspa oca — Chichijima”, „Wyspa matki” — Hahajima (leżąca w pobliżu i zamieszkała przez 290 osób) — „Wyspa starszego brata”, „Wyspa siostry”, „Wyspa narzeczonej” itp. Archipelag przecho dził zmienne dzieje losu, raz był japoński, raz amerykański, a ludność się wymieszala, tworząc dziwną, głównie azjatycko-murzyńską społeczność, co odbija się na urodzie i charakterze tych wyspiarzy. Wśród przybyszów z Ameryki byli i raci, rozbitkowie, zbiegli czarni niewolnicy. W czasie wojny na Pacyfiku (archipelag Ogasawara należał wówczas do Japonii) jego niejapońskich mieszkańców wysiedlono na centralne wyspy japońskie.

Po zakończeniu działań wojennych, gdy tereny te zostały objęte we władanie przez USA, nastąpiła odwrotna operacja:

Uśmiechnij się!

— Koitunek pnie się wyso-ko...

Tadeusz RUBACH

